

Kansainvälisestä työväenlainsäädännöstä

Mitään kansainvälistä työväenlainsäädäntöä ei tosiasiallisesti eikä sanan varsinaisessa merkityksessä vielä tähän asti ole ollut olemassa. Tästä nimityksestä ei siis saa päätellä, että löytyisi lakeja — sanan tavallisessa merkityksessä — ja säädöksiä, jotka ehdottomasti sitoisivat eri maat saman ja yhtäläisen oikeuskäytännön määräysten alaiseksi työväenlainsäädännön alalla, taikka että olisi olemassa joku kansainvälinen laitos, parlamentti, joka säätäisi työväenlakeja kansainvälisessä mittakaavassa. Tällöistä laitosta ei kuitenkaan vielä ole. Eipä ole vielä koskaan ollut olemassa edes sellaista valtioidenvälistä sopimustakaan, mikä sitovasti olisi pakottanut eri valtiot, tai edes nekään valtiot, jotka sellaisen sopimuksen ovat tunnustaneet, noudattamaan jotakin kansainvälistä sitoumusta jonkun työväkeä koskevan säädöksen voimaansaossa. Joitakin tällöisiä sopimuksia tosin saatiin aikaan Euroopan päämaiden kesken muutamia vuosia ennen maailmansodan puhkeamista, mutta kansainvälisoikeudellisesti ei niillä ollut mitään pakollista sitovaisuutta, eikä niissä määrättyjen normien toteuttamisessa olisi voitu käyttää mitään julkista pakkoa, koskei ollut olemassa mitään kansainvälistä oikeuselintä eli organia, joka olisi valvonut näiden sopimusten voimaansaon, ja jolla olisi ollut voimaa saattaa päätöksensä käytäntöön. Valtioiden yläpuolella ei ole tähän asti vielä ollut mitään julkista valtaa, jolla olisi ollut käytettävissä sellaisia pakko- ja rangaistuskeinoja, joilla työväkeä koskevat kansainväliset sopimukset olisi voitu panna voimaan. Ja niin on kansainvälisellä työväenlainsäädännöllä, s. o. kansainvälisillä sopimuksilla, joilla on ajottu yhtäläistyttää työväenlainsäädäntöä ja saattaa se

kansainvälisen oikeusyhteisyyden piiriin, ollut korkeintaan vain siveellinen luonne. Mainittavampaa käytännöllistä arvoa ei sen saavutuksilla juuri voida sanoa olleen. Ja lisäksi huomattava on, että nekin työväenlainsäädännön yhtäläistyttämistä tarkoittavat kansainväliset sopimukset, mitkä ennen sotaa solmittiin eri maiden kesken, koskevat suhteellisesti harvoja maita — vain Euroopan päämaita.

Huomattava siis on, ettemme nimityksellä kansainvälinen työväenlainsäädäntö voi juuri tarkoittaa muuta, kuin eri maiden kesken syntyneitä mahdollisia sopimuksia, tai sellaisia tarkoitavia toimenpiteitä, työväkeä koskevan lainsäädännön yhtäläistyttämiseksi eri maissa. Tällöisiä sopimuksia oli ennen sotaa voimassa muutamia. Nykyään ei ole voimassa ainoatakaan kansainvälistä sopimusta, joka sitois eri maita — taikka edes Euroopan tai Amerikan suurempia maita — saman oikeusyhteisyyden piiriin työväenlainsäädännön alalla. Mutta nyt on imperialististen maiden taholta luotu varsinainen kansainvälinen laitos, jonka vastaisuudessa pitäisi ei ainoastaan huolehtia työväenlainsäädännön kansainvälistäistymisestä, mutta myöskin valvoa työväenlainsäädännön edistämistä kansainvälisessä mittakaavassa, sekä myös katsoa perään, että kansainvälisesti syntyneitä työväkeen kohdistuvia sopimuksia ja säädöksiä käytännössä toteutetaan.

Tämä laitos on se "Permanent Machinery" (pysyväinen koneisto), mikä Rauhansopimuksen 13:ssa osastossa säädetään perustettavaksi kaikkien niiden maiden keskinäiseksi työparlamentiksi, joka säätäisi lakeja kansainväliseksi työväenlainsäädännöksi kaikille niille maille, jotka ovat liittyneet Kansojen Liittoon.

Tämä laitos muodostuisi etupäässä Kansainvälisestä Työtoimistosta, mikä toimisi tavallaan Kansojen Liiton alaorganina ja mikä kaikissa tapauksissa olisi Kansojen Liiton liittoneuvoston kontrollin alaisena toimiva laitos. Rauhansopimuksen säädösten mukaisesti tulee tämä Kansainvälinen työtoimisto ja vuosittain pidettävät kansainväliset neuvottelukokoukset, konferenssit, ratkaisemaan n. s. työväenkysymykset kansainvälisesti ja laatimaan säädöksiä kansainväliseksi työväenlainsäädännöksi. Alempana käymme kumminkin osoittamaan, että liittolaismaiden perustama ja Kansojen Liiton rakenteeseen liittyvä "Kansainvälinen Työtoimisto", imperialististen hallitusten edustajista muodostuvine jäsenineen ja samalla tavalla kokoonpantavine "kansainvälisine työkonferensseineen", tulee, mikäli on puhe kansainvälisen työväenlainsäädännön "edistämisestä", muodostumaan köyhällistölle, proletariaatille, sangen hedelmättömäksi, ja myöskin tässä suhteessa toimimaan enempi imperialististen hallitusten keskuselimenä kuin "työtekeväen väestön henkistä, ruumiillista ja siveellistä hyvinvointia" palvelevana ja kansainvälistä työväenlainsäädäntöä edistävänä ja valvovana koneistona. Tulemme alempana lyhyesti koskettelemaan Washingtonissa äskettäin pidetyn ensimmäisen tällaisen kansainvälisen konferenssin toimintaa ja aikaansaannoksia, koska juuri sen kautta parhaiten näemme, mikä luonne ja tarkoitus näillä konferensseilla vastaisuudessa tulee olemaan.

Työväenkysymysten kansainväliseen järjestelyyn on ollut vaikuttamassa monta pakoittavaa syytä. Tähän on ennenmuuta vaikuttanut palkkatyöväestön lukumäärän nopea lisääntyminen. Toisena ja painavimpana tekijänä on vielä ollut työläisten järjestymisen ja työväenjärjestöjen toiminnan ja pyrkimysten kansainvälistyminen.

Työväenjärjestöjen parlamentaarilla painostuksella on ehken myöskin tavallaan pakoitettu Euroopan päämaiden diplomatiata kiinnittämään huomiotaan kysymykseen. Ja suurta merkitystä tässäkin suhteessa on ollut sekä Kansainvälisellä Ammattiyhdistysliitolla kuin myös Kansainvälisellä Sosialistiliitolla — internationaalella. Kumpikin näistä liitoista on voimakkaasti työntänyt kansainvälisen työväenlainsäädännön asiaa eteenpäin ja laatimillaan ohjelmilla pakoittaneet parlamenteja antamaan asialle huomiotaan. Ja kapitalististen maiden hallituksille ominainen yhteiskunnallisen vallankumouksen pelko on tietysti tässäkin suhteessa pakoittanut kapitalistihallituksia lähestymään toinen toisinaan, millä seikalla ilmeisesti on myöskin ollut oma merkityksensä asiassa. Ja merkitystä vailla ei suinkaan ole kapitalistimaiden välisellä kauppakilpailullakaan, sillä kehittyneemmät maat ovat luonnollisesti suopein silmin katsooneet sitä, että työväen kaikkein julminta riistoa lainsäädännöllistä tietä ja kansainvälisten sopimusten kautta koetetaan edes vähän "rajoittaa" takapajuisimmissakin maissa, jotteivät nämä saisi mitään etuunia kauppamarkkinoilla suurempien kapitalistimaiden rinnalla.

Yhdeltä puolen on itse edistysmielinen porvaristokin havainnut taloudellisen kehityksen edellyttävän, että lainsäädännöllä olisi ainakin jossain määrin rajoitettava räikeintä työläisten räökkäystä ja rasitusta. Valistuneempi porvaristo on huomannut, että jos työväenluokka saa olla nousevan kapitalismin vapaasti runneltavana, ilman että sille valtiovallan puolelta edes yritettäisikään rajoja asettaa, niin ei kestäisi kauan kuin kapitalistinen riistofjärjestelmä tekisi lopun koko työtekevästä luokasta. Siis yksinpä työväestön työkykyisenäpitämistarvekin on tuntuvasti vaikuttanut työväenlakien säädäntään eri maissa. Näin on ta-

loudellisen kehityksen pakosta kaikissa kapitalistisissa maissa syntynyt lainsäädäntöä, jota sanotaan työväenlainsäädännöksi.

Yritykset toimeensaada eri maiden kesken jonkinlaisia kansainvälisiä sopimuksia, joilla yhtäläistytettäisiin eri maissa työläisiin sovellettavia suojelulakeja ja rajoitettaisiin ainakin osaksi lapsityötä ja naisten yötyötä ym., ovat lähtöisin viime vuosisadan loppuvaiheilta. Työväenliike, niin taloudellinen kuin valtiollinenkin, oli silloin kumminkin vielä niin heikko, ettei työläisten tilan parantamisesta lainsäädännöllisillä toimenpiteillä kansainvälisessä mitta-kaavassa voitu tällöin vielä tuskin toivoakaan. Suurteollisuuden noustessa alati lisääntyvä lapsi- ja naisten käyttäminen tehtaissa ja muissa teollisuuslaitoksissa ja varsinkin jälkimäisten yötyö, kehitti jatkuvasti harrastusta kansainvälisiin työväen tilan parantamista tarkoittaviin sopimuksiin, niin että v. 1900 päästiin jo siihen, että perustettiin "Kansainvälinen Yhdistys Työväensuojelusta Varten"-niminen laitos, jossa sittemmin ovat melkein kaikki Euroopan suuremmat maat olleet edustettuna.

Ensimmäisenä huomattavampana saavutuksena, mitä yhdistyksen toimesta saatiin aikaan, oli ranskalais-italialainen sopimus (n. s. "Fontaine-Luzzatti-sopimus", solmittu v. 1904), missä Ranska sitoutuu takaamaan sen alueille siirtyneille italialaisille työläisille samat oikeudet vahingonkorvaukseen loukkaantumistapauksissa kuin oman maankin työläisille. Italia puolestaan sitoutuu lyhentämään naisten työtuntimäärää, mikä Italiassa oli silloin 12-tuntinen. Samoin sitoutui kumpikin sopimusvalta vastaisuudessa neuvottelemaan kummankin maan työväenlakien yhtäläistyttemisestä. Tämän sopimuksen syntymiseen pääasiassa vaikutti se, että Ranska silloin jo yleensä oli jonkunverran kehittyneemmän työväenlainsäädännön kannalla ja

Ranskan teollisuudenharjoittajien etujen mukaista luonnollisesti oli saada Italia samalle kannalle, jottei se voisi käyttää tätä seikkaa hyväkseen kansainvälisessä kauppakilpailussa.

V. 1906 syysk. 26 p:nä saatiin Europan päämaiden välillä solmituksi n. s. "Bernin Sopimus", jossa kiellään valkoisen fosforin käyttö tulitikkuteollisuudessa, tarkoituksella suojella tulitikkutehtaiden työläisiä niisanotulta "fosforilliselta luumädältä". Tätä sopimusta lieneekin senjälkeen kaikissa maissa noudatettu, Japania lukuunottamatta. Sama sopimus määrää naispuolisten työläisten yölevoksi vähintään 11 tuntia, rajoittaen naisten työtuntimäärän maksimirajan täten vähintään 12 tuntiin sellaisissa maissa, joissa siihen asti ei ollut mitään naisten työtuntimäärän rajoituslakeja. Huomautetakoon tässä, että sopimus, samoin kuin kaikki muutkin työväenlainsäädäntöä koskevat kansainväliset sopimukset, kumottiin heti sodan puhjetuissa kaikissa sotivissa maissa.

Syyskuun 15—25 p:nä v. 1913 pidettiin Bernissä, Sveitsissä, toinen kansainvälinen työväensuojelukonferenssi, mikä teki kaksi tärkeätä päätöstä; toinen niistä kieltää alle 16-vuotisten poikasten yötyön, ja toinen määrää 10-tuntisen työpäivän naisille pisimmäksi sallituksi työpäiväksi. Vuoden 1914 syyskuulla oli eri maiden diplomaattien määrä saapua Berniin neuvottelukokoukseen ja samalla vahvistamaan ja allekirjoittamaan nämä sopimukset. Maailmansota oli silloin kuitenkin jo täydessä käynnissä, eikä tuumasta näinollen voinut tulla mitään. Yllämainittujen sopimusten ohella oli Europan päämaiden kesken voimassa noin kymmenkunta muuta sopimusta työväenkysymysten alalta.

Heti kun maailmansota oli syttynyt ja sotakoneet alkaneet jyristä, menettivät työväenkysymysten kansainvälistä sääöstelyä koskevat sopimukset kokonaan merkityksensä.

Kaikkalainen yhteistoiminta eri maiden työväenjärjestöjen välillä katkesi sykkäänään. Samalla oli lakautunut tykkimästä myös se voimakas valtimo, mikä yhdisti eri maiden ja etupäässä Euroopan suurvaltojen työväenliikkeen toisiinsa. — Toinen Internationale tuhoutui. Kaikissa sotivissa maissa tuhoutui myöskin kansallinen työväenlainsäädäntö melkein kokonaan. Työaikalait lakka-utettiin ja naispuolisten työläisten ja nuorten työläisten käyttäminen teollisuudessa astui päiväjärjestykseen syystä kun kaikki paras miespuolinen työvoima kutsuttiin aseisiin. Työläisillä alettiin teettää tavattoman pitkiä työpäiviä. Jo seuraavana sotavuotena oli tulokset työläisten liiallisesta uuvuttamisesta näkyvissä. Englannissa esimerkiksi oli työnteho keskinkertaista työläistä kohden seuraavana sotavuotena jo melkoista alempana kuin ensimmäisenä. Tämän johdosta ja että työläisten edut tulisivat rauhanneuvottelussa varteenotetuiksi, herätti A. F. of Labor-liitto vuoden 1914 loppupuolella ehdotuksen, että "kansainvälinen työväenkongressi kokoontuisi samaan aikaan ja samassa kaupungissa kuin rauhankongressinkin kokoon-tuu". Tuuman tarkoituksena oli se, että työväestön olisi rauhankongressilta puristettava joitakin tärkeimpiä myönnytyksiä työläisten etujen turvaamiseksi vastaisuudessa. Ehdotus herätti vastakaikua Euroopan maiden unionistisissa piireissä. Ehdotus otettiin Euroopassa ensi kerran pohdittavaksi ympärysvaltojen työväenjärjestöjen edustajain neuvottelukokouksessa, mikä pidettiin Pariisissa toukok. 1 päivänä 1916. Neuvotteluun otti osaa Englannin, Ranskan, Italian ja Belgian työväenjärjest. edustajat. Kokous yksimielisesti kannatti suunnitelmaa ja antoi Ranskan Ammattiliiton (Confederation Generale du Travail) yleissihteerin, Jouhaux'in, tehtäväksi laatia kysymyksestä laajaperäinen alustus, jota siten voitaisiin käyttää neuvottelujen

pohjana Leeds'sissä, Englannissa, saman vuoden heinäkuulla kokoontuvassa ympärysvaltojen työväenjärjestöjen edustajain neuvottelukokouksessa.

Kun kysymys kansainvälisen työväenkongressin pitämisestä samassa paikassa ja samaan aikaan kun rauhankongressinkin kokoontuisi tuli esille Leeds'in konferenssissa, niin asettuivat Englannin edustajat ehdotusta vastustamaan selittämällä, ettei mikään liittolaismaiden hallituksista tulisi millään muotoa sellaista kokousta sallimaan, eikä antamaan passeja sellaisen kokouksen osanottajille. Kun kysymystä oli jautettu useiden istuntojen ajan, hyväksyi kokous heinäk. 5 p:nä ehdotuksen, että "kansainvälinen työväenjärjestöjen neuvottelukokous kutsutaan koolle". Kokouksen ajan ja paikan määrääminen jätettiin asianomaisten eri maiden ammattijärjestöjen itsensä ratkaistavaksi. Kokous hyväksyi päätöslauselman, jossa pääpiirteissään esitetään ne vaatimukset, mitä taloudellisesti järjestyneen työväestön olisi toteutettava rauhansopimuksen yhteydessä. Kokous hyväksyi yksimielisesti Ranskan ammattiliiton yleissihteerin, Jouhaux'in, esittämän ehdotuksen minimivaatimuksiksi kansainvälisen työväenlainsäädännön alalla. Kokous valitsi mainitun henkilön yleiseksi kirjeenvaihtajakseen Pariisiin. Lisäksi teki Leeds'in kokous useita sosiaalivakuutusta ja sen yhtäläistyttämistä koskevia vaatimuksia. Myös kannatti kokous kansainvälisen työtoimiston perustamista, jolla tulisi olla laajoja oikeudenkäyttövaltuuksia työväenlakien voimaannpanossa. Kokouksen päätökset lähetettiin eri maiden työväenjärjestöille lokak. 31 päivänä samana vuonna. Muutampia viikkoja myöhemmin lähetti Skandinavian työväenjärjestöjen edustajista muodostettu komitea nämä päätökset Kansainvälisen Ammattiliiton Berliinissä sijaitsevan sihteeristön tietoon, jolta viimeksimainitulta taholta sit-

temmin (helmikuun 15 p. 1917) lähetettiin kaikkien maiden työväenjärjestöille kiertokirjelmä, jossa pääasiassa esitettiin ne vaatimukset, mitä keskusvaltojen työläiset odottavat rauhansopimukselta.

Keskusvaltojen ym. maiden työväenjärjestöjen edustajain neuvottelukokous pidettiin Bernissä lokak. 1—4 p:nä, 1917. Edustettuna oli Saksa, Itävalta, Unkari, Böömi, Bulgaria, Tanska, Norja, Ruotsi, Hollanti ja Sveitsi. Tässä kokouksessa hyväksyttiin ylipäänsä samat vaatimukset kuin mitä Leeds'in neuvottelukokouksin oli hyväksynyt, mutta huomattavasti jyrkemmissä muodossa.

Ja vihdoinkin esitti ja hyväksyi A. F. of Labor-liitto 37:nnessä vuosikonventionissaan, mikä pidettiin Buffalossa, N. Y., marrask. 12—24 p:nä, 1917, seuraavat neljä vaatimusta liitettäväksi rauhansopimukseen:

1. Älköön mitään tavaraa tai kaupan esinettä lähetettäkö tai kuletetako kansainvälisessä kaupassa, jonka valmistuksessa on käytetty tai sallittu työskennellä alle 16 vuoden ikäisiä lapsia.

2. Julistettakoon, että pohjatyöpäivä teollisuudessa ja kaupassa ei saa kestää pitempään kuin 8 tuntia.

3. Vastentahtoista orjuutta ei saa olla olemassa, paitsi ainoastaan rangaistuksena rikoksesta, josta asianosainen on pitänyt tulla oikeudenmukaisella tavalla tuomituksi.

4. Oikeusjärjestelmän perustaminen valamiehistöön kautta."

Ylläolevassa on pääpiirteiltään se lostettuna ne suunnitelmat, mitä taoudellisesti järjestyneen työväestön taholta tehtiin sodan aikana vaatimuksiksi työtätekevän väestön tilan parantamisesta kansainvälisessä skaalassa. Kuten näkyy, ovat ne kaikki puhtaasti reformivaatimuksia — ja vieläpä lieväsuuntaisia sellaisiksiin. Mutta ovatko edes nekään tulleet toteutetuiksi Versaillesin Rauhansopimuksessa? Pintapuolisesti sanoen voisi vastata, että osittaisesti ne ovat tulleet toteutetuiksi. Mutta

itse näiden vaatimusten sisällön kannalta ja asiaa syvemmalta katsoen täytyy tähän vastata: eivät ole tulleet, eivät edes nimeksikään!

Rauhansopimuksen 13:sta Osasto on omistettu yksinomaan n. s. työväenkysymysten kansainväliselle järjestelylle. Tämä osasto käsittää yhteensä 40 pykälää. Siihen sisältyvät kaikki ne seikkakohtaiset säädöstyöt, mitä Rauhansopimus määrää työväenkysymysten järjestelystä vastaisuudessa. Siihen liittyvänä osana on myös jonkinlainen "periaatejulistus", jossa määritellään työväestön tilan parantamista tarkoittavat yleiset suuntaviivat, ja mitä Kansojen Liiton siipien suojaan perustetun "Kansainvälisen Työtoimiston" (International Labor Office) ja sen toimintaa valvovan "Hallintoneuvoston" (Council of Administration) ja kerta vuodessa kokoontuvien "kansainvälisten työkonferenssien", olisi pyrittävä toteuttamaan. Tämän "periaatejulistuksen" määräyksistä ovat mainittavimmat ne kohdat, joissa tunnustetaan 48-tunnin työviikko, 8-tunnin työpäivä, sekä naisten yötyön ja lapsityön poistaminen "saavutettavaksi päämääräksi kaikkialla". Rauhansopimuksen yllämainitussa osastossa määrätään, miten yllämainitut elimet tullaan rakentamaan. Kansainvälinen työtoimisto kuuluu olennaisesti Kansojen Liiton rakenteeseen. Toimiston työtä ohjaa ja valvoo Hallintoneuvosto, johon kuuluu 24 jäsentä, joista 12 hallitusten, 6 kansainvälisten työkonferenssien eli neuvottelukokousten työnantajajäsenten ja 6 saman kokouksen työläisjäsenten valitsemia. Ensimmäinen tällainen "konferenssi" pantiin käyntiin Rauhansopimuksen säädösten mukaan tuonnollain Washingtonissa, D. C. koolloalleissa ensimmäisessä tällaisessa "kansainvälisessä työkonferenssissa". Hallintoneuvoston hallitusten edustajista täytyy 8 olla sellaisten maiden edustajia, jotka teollisuutensa puolesta luetaan suurempiin teolli-

suusmaihiin. Muut 4 edustajaa valitaan Kansojen Liittoon kuuluvista pienemmistä maista. Täten muodostettu neuvosto valitsee Kansainväliselle Työtoimistolle johtajan "director-general", (Washingtonin neuvottelukokouksessa muodostettu ensimmäinen tämmöinen neuvosto valitsi tähän toimeen ranskalaisen Albert Thomas'in. Hallintoneuvoston sihteeriksi valittiin Arthur Fontaine, niinkään ranskalainen), joka vuorostaan valitsee toimistolle riittävän henkilökunnan. Tämän lisäksi säättää Rauhansopimuksen äskennäytetty osasto vielä tähän "pysyväiseen koneistoon" yhtenä rattaana kuuluvaksi kansainväliset neuvottelukokoukset, joita pidetään kerta vuodessa tai useamminkin jos tarvis vaatii, Genevessä, johon myös Kansojen Liiton Liittoneuvoston päämaja on sijoitettuna. Poikkeukseksi yleisestä säännöstä, säädetään Rauhansopimuksen jo usein mainitsemassamme Osastossa kuitenkin nimenomaan, että ensimmäinen tämmöinen neuvottelukokous tulisi kokoon tumaan Washingtonissa, D. C.

Mainitkaamme tässä lyhyesti, miten nämä neuvottelukokoukset muodostuvat. Rauhansopimuksen yllämainittu Osaston päätösten mukaisesti valitsee jokainen Kansojen Liittoon kuuluva maa kukin 4 edustajaa, joista hallitus nimittää kaksi, työnantajat valitsevat yhden ja työläiset yhden. Siten on työläisillä vain ¼ edustajistosta. Mutta työläisedustus voi jäädä vieläkin pienemmäksi, sillä mainituissa säädöksissä on sellainen määräys, että hallituksen ei tarvitse lähettää työläisedustajaa jollei työnantajainkaan edustajaa lähetetä. Sitä paitsi on jokaisen työläisedustajan kelpoisuusehtona vielä se, että hallitus hänet tunnustaa ja hyväksyy tähän toimeen. Työväenjärjestö voi hallitukselle tehdä vain ehdokkaita. Näin saattaa koko kokous muodostua pelkäksi virkamieskokoukseksi, millainen sävy sillä muutoin parhaammassakin tapauksessa voi olla.

Kaikissa tapauksissa tulee varsinainen ammattiliittojen vaikutus näiden neuvottelukokousten menoon olemaan varsin vähäinen. Se sikka, ettei työväestö saa omien järjestöjensä kautta valita edustajiaan, vaan ne määrätään hallitusten taholta, tekee ammattiliittojen — vanhoillisempienkin — vaikutuksen näissä kokouksissa tykkäänään olemattomaksi. Ja näin saavat imperialististen maiden hallitusten edustajat ohjata tätä "pysyvää koneistoa" miten heitä vain huvittaa ja miten sen toiminnasta lohkeaksi työnantajaluokalle mahdollisimman suurta hyötyä. Tämän yhteydessä mielestämme on syytä vetää esille ne ehdot, mitä Amsterdamissa viime kesänä pidetty kansainvälinen ammattiyhdistyskongressi asetti Washingtonin konferenssiin nähden ammattijärjestöjen osanoton ehdoiksi. Kongressi otti Washingtonissa sittemmin koontuvaan "kansainväliseen neuvottelukokoukseen" nähden kannan, mikä ilmenee seuraavasta päätöslauselmasta:

"Kansainvälisen Ammattiliiton kongressi, minkä muodostavat Saksan, Englannin, Itävallan, Belgian, Espanjan, Hollannin, Luxemburgin, Norjan, Ruotsin, Sveitsin ja Tšekko-Slovakian edustajat, valittaa mitä syvimmin sitä sikka, ettei Versaillesin Rauhansopimuksen työväkeä koskeva ohjelma missään kohdassa vastaa Euroopan päämaiden ammattiliisten järjestöjen Bernissä helmikuulla 1919 esittämiä vaatimuksia. Kongressi kyllä myöntää, että tämä ohjelma saattaisi muodostua perustaksi sille liitolle, joka ei ole vain hallitusten välinen, vaan kansojen välinen liitto. Tältä näkökannalta lähtien se selittää olevansa valmis yhteistoimintaan Washingtonissa koontuvan konferenssin kanssa seuraavilla ehdoilla:

1) että konferenssiin kutsutaan tasa-arvoisina osanottajina poikkeuksetta kaikkien maiden ammattiliikkeiden edustajat.

2) että kansainväliseen ammattiliittoon kuuluvien maiden hyväksymät edustajat tunnustetaan työväenluokan edustajiksi.

Ellei näitä ehtoja täytetä ovat Amsterdamin kongressiin osaaottaneiden maiden ammattijärjestöt velvolliset kieltäytymään ottamasta osaa Washingtonin neuvottelukokoukseen. Amsterdamin kansainvälinen kongressi selittää edelleen, että sen edustajien velvollisuus on toimia tarmokkaasti siihen suuntaan:

1) että Bernissä laadittu ohjelma tulee yleisenä työsojimuksena hyväksytyksi.

2) että jokaisen maan edustajistoon tulee vain yksi hallituksen nimittämä edustaja, samoin kuin yksi työväestön ja yksi työnantajain edustaja.

3) että konferenssin päätökset ovat sitovia vain siinä tapauksessa, että niiden takana on konferenssin ehdoton enemmistö.

Kansainvälinen ammattiliitto selittää, että nämä päätökset sitovat kaikkia Amsterdamissa edustettuja maita."

Washingtonin neuvottelukokous, mikä presidentti Wilsonin kutsusta kokoontui lokak. 29 p:nä ja hajaantui marrask. 28 päivänä, ei täyttänyt ainoatakaan Amsterdamin ammattiyhdistyskongressin eri maiden ammattiliittojen osanotolle asettamista ehdoista. Kokouksessa olivat useimmat Europan maista edustettuna. Myös useat Etelä-Amerikan tasavalloista sekä Japani olivat edustettuna. Mexican, Luxemburgin ja San Domingon osanotto hylättiin. Tätä päätöstä perusteltiin sillä väitteellä, ettei näiden maiden hallitukset olleet jättäneet virallista pyyntöä osanotostaan. Kysymys Suomen ja parin muun maan osanotosta tuli konferenssissa vilkkaan ja pitkähkön keskustelun alaiseksi, Rauhansopimuksessa kuu määrätään, ettei näihin konferensseihin saa ottaa osaa muut kuin Kansojen Liiton jäsenvaltiot. Konferenssin enemmistön

mielipiteen mukaan voi konferenssi kuitenkin myöntää edustajaoikeudet sellaisillekin maille, jotka eivät kuulu Kansojen Liittoon. Kysymys Suomen edustusoikeudesta ratkaistiin 41 äänen enemmistöllä siten, että Suomi saa olla edustettuna. Pieni Suomi siis, mikä nyt myöskin on "absoluuttisesti suverääninen" (ehdottomasti riippumaton) maa sai näinmuodoin ensikerran olla mukana "vaikuttamassa" työväenkysymysten kansainväliseen ratkaisuun ja sanomassa niistä "viisaan sanansa". Suomen Ammattijärjestöä edusti sen puheenjohtaja Matti Paasi vuori.

Konferenssin aikaansaannokset, kuten saattoi arvatakin, tyypistyivät tuiki pieniksi. Jotakin merkitystä — edellyttäen, että ne tulevat toteutetuiksi sellaisten maiden taholta, jotka tähän asti ovat työväenlainsäädännössä olleet takapajulla — saattaa kumminkin olla konferenssin tekemillä seuraavilla päätöksillä:

Konferenssi tunnustaa 8-tuntisen työpäivän ja 48-tuntisen työviikon teollisuudessa ja kaupassa, mutta sallii kuitenkin viikon työtuntimäärän ulottuvan 56 tuntiinkin, jos tarve niin vaatii!

Naisten yötyön poistaminen.

Alle 14-vuotisten lasten työskenteilyn kieltäminen teollisuudessa ja kaupassa. Poikkeuksen tästä päätöksestä tekee kuitenkin Japani ja India, joihin nähden konferenssi asettui toivomaan, että ne korottaisivat teollisuudessa ja kaupassa työskentelevien lasten alinta ikärajaa 9:stä vuodesta 12 vuoteen.

Näihin maihin ja muihin työväenlainsäädäntöön yhtä alkuperäisellä ja kehittymättömällä kannalla oleviin maihin — kuten Kiinaan — näillä päätöksillä voi olla jonkinlainen merkitys. Mutta tämä "merkitys" riippuu kokonaan siitä, tullaanko nämä päätökset taloudellisesti takapajuisissa maissa tai tiukasti edes kehittyneemmissä maissa panemaan täytäntöön. Mitään painavampaa

käytännöllistä merkitystä ei konferenssin päätöksillä missään tapauksissa ole. Sen päätökset eivät ole — eivätkä imperialismin maailmaa hallitessa voi olla — mitään "impe-ratiivisia mandaateja", jotka velvot-taisivat hallituksia tekemään jotakin mitä ne eivät muuten tekisi.

Nämä päätökset eivät sido ketään eikä mitään valtaa. Ainoa tuomari, mikä jollain tavoin voisi "istua oi-keutta" ja pakottaa eri maiden hal-litukset näitä ja muita näin synty-neitä päätöksiä noudattamaan, on Kansojen Liitto-neuvosto, mikä muodostaa pääjohdon tässä uudessa ja niin ovelasti kokoonpannussa "py-syväisessä koneistossa", josta "kansainväliset työkonferenssit" muodos-tavat yhden rattaan.

Mutta olettamus, että imperialis-tisten maiden kesken perustettu liit-to alkaisi edistää työväenkysymys-ten järjestelyä työläisten etuja sil-mällä pitäen, on kokolailla olematon ja perusteita vailla. Ja näinollen saavuttamatta jäänee se "ylävä pää-

määrä", mistä Rauhansopimuksen työväenasiain järjestelyä koskevissa sääöksissä niin korskeasti maini-taan; ja ovat nämä säädökset täten samoinkuin niiden nojalla kokoon-pantavien "kansainvälisten työkonferenssienkin" päätökset vain liik-kumista tyhjillä lauseparsilla, jotka eivät itsessään sisällä mitään ratkai-sua niihin tärkeihin kysymyksiin, mitä työväenkysymysten kansainvä-linen järjestely kaipaa.

Näiden kysymysten ratkaisuu-n tarvitaan *voimakkaampia tekijöitä kuin keinotekoisesti kokoonpantu työn ja pääoman sopusointuun pe-rustuva ja kapitalististen hallitusten ohjaama kansainvälinen työväen-asiainjärjestö. Vain maailman köy-hälistön omat kansainväliset järjes-töt voivat olla niitä voimatekijöitä, jotka vastaisuudessa pystyvät nämä kysymykset ratkaisemaan!

Vain omiin luokkajärjestöihinsä turvaten voi työväenluokka pakoi-ttaa kapitalistiluokkaa peräänty-mään!

W. Sointu.